

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΕΥΤΑΣΙΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
ΚΑΡΟΛΙΑΝΣ ΠΑΥΛΟΣ
ΛΕΒΙΑΝΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ ΣΤΕΛΙΟΣ
ΨΑΧΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

«Στήκετε καὶ κρατεῖτε, τὰς παρα-
δόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου
εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν» (Θεσσαλονικεῖς
Β'. ἐπιστολῆς Κεφ. Β'. στίχος 15.)

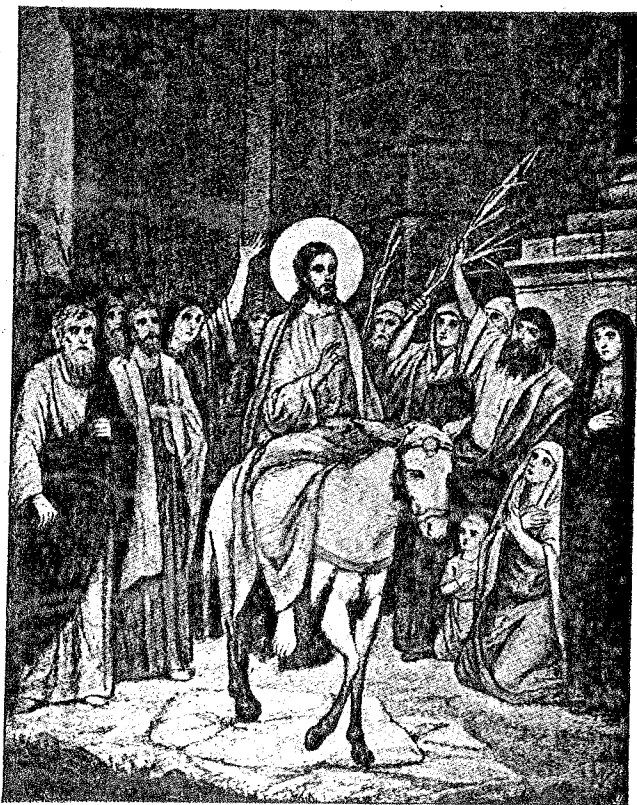
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΑΙ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΛΑΜΕΡΑΣ
ΑΝΔΡΕΑΣ ΒΑΠΟΡΙΔΗΣ

ΟΔΟΣ ΒΛΑΧΑΒΑ ΑΡΙΘ. 4
ΑΘΗΝΑΙ

“ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΟΣ Ο ΕΡΧΟΜΕΝΟΣ ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΚΥΡΙΟΥ,”

Η ὁρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία σήμερον ἐορτάζει τὴν περιφανῆ καὶ ὑπερλαμπρὴν Ἑορτὴν τῶν Βαθῶν, ἥτοι τὴν εἰς Ἱερουσαλὴμ εἰσόδον τοῦ Κυρίου ἡμῶν, βαδίζοντος πρὸς τὸν Γολγοθᾶν. Μετὰ τὴν ἐκ νεκρῶν ἔγερσιν τοῦ Λαζάρου, πολλοί, κατιδόντες τὸ γεγονός, ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν ὡς Υἱὸν τοῦ Θεοῦ. Τοῦτο ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ κυρωθῇ ψήφος ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν Ἰουδαίων, ὅπως ἀποκτανθῇ ὁ τε Ἰησοῦς καὶ ὁ Λάζαρος. Φεύγει λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς, χάραν εἰς τὴν κακίαν διδούς. Καὶ «*χρόνον τῇ φυγῇ δοθέντος συχνοῦ, πρὸ ἑξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα, ἦλθεν Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν, ὅπου ἦν Λάζαρος ὁ τεθνηκώς, Κάκεισε ἀρίστου γενομένου συνήσθιεν αὐτῷ καὶ ὁ Λάζαρος. Ἡ δὲ ἀδελφὴ αὐτοῦ Μαρία τοῖς ποσὶ τοῦ Χρι-*

Ἡ Θριαμβευτικὴ εἰσόδος τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

στοῦ τὸ μύρον κατέχεεν». Καὶ τῇ ἐπαύριον ὁ ἔχων θρόνον τὸν οὐρανόν, ἐπὶ πάλου ὄνου καθεσθείς, εἰσέρχεται εἰς τὴν Ἀγίαν Πόλιν. Οἱ παῖδες δὲ τῶν Ἑβραίων καὶ αὐτοὶ οἱ Ἑβραῖοι ἐστρώννουν τὰ ἱμάτια αὐτῶν καὶ κλάδους φοινίκων κρατοῦντες προὔπντων Αὐτὸν κρίζοντες: «*Ὡσαννὰ τῷ Υἱῷ Δαβίδ, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ*».

Ταῦτα δὲ πάντα ἵνα πληρωθῇ προφητεία τοῦ Ζαχαρίου: «*Ἴδὼν ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται σοι πρᾶνς, καὶ ἐπιβε-*

βηκῶς ἐπὶ ὑποζύγιον καὶ πῶλον ὄνου υἱὸν ὑποζυγίου» καὶ ἑτέρα τοῦ Δαβίδ, ἡ λέγουσα:

«*Ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον».*

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΣΥΜΕΩΝ

Ἀρχ. Ἡ ἀνακήρυξις τῆς Ἀληθείας, Ἀδελφέ, καὶ ἡ Ὁμολογία τῆς Εὐσεβείας μας εἶναι ἀναγκαῖα περισσότερον ἀπὸ κάθε τί, καὶ χρέος ἔχομεν ἀφεντικόν νὰ ὁμολογῶμεν αὐτὴν ἐνώπιον πάντων. Ἐπειδὴ τοῦτο εἶναι κάθε πιστοῦ τὸ θεμέλιον, διὰ τὴν ὁποῖαν ὁμολογίαν μακαρίζεται ὁ Πέτρος καὶ γίνεται Κλειδοῦχος τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, καὶ ὁ Παῦλος ἐλπίζει νὰ λάβῃ τὸν στέφανον τῆς ζωῆς διότι ἐτήρησε, καὶ ἐκήρυξε τὴν Πίστιν, καὶ ὅλος ὁ Χορὸς τῶν Ἀγίων ἐξεδοξάσθη, μὲ τὸ νὰ ἔκαμεν ὁμοίως, καὶ ἐτέλεσε καλῶς τὸν δρόμον τῆς Πίστewς. Χρέος εἶναι πρὸς τοῦτοις νὰ στηρίζωμεν καὶ τὸν πλησίον μας καθόσον δυνάμεθα, ὅμως δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ πείσωμεν κάθε ἀνθρωπον. Ἐπειδὴ μῆτε εἶναι δυνατόν νὰ πείσωμεν ὅλους· πλὴν ἂν ἔχῃς καμμίαν δύναμιν λόγου, πρέπει νὰ εἰπῇς τὰ κατὰ δύναμιν, ἀνίσως ὁ λόγος ἀποβλέπῃ πρὸς οἰκοδομήν, ἥγουν στηρίξιν τῆς Εὐσεβείας. Εἰ μὲν οἰκοδομίσῃς, πολὺ ὄφελος θέλει προξενηθῇ καὶ εἰς ἐσέ, καὶ εἰς τὸν ὠφελημένον, εἰδὲ μὴ, δὲν χρεωστῇς τίποτε ὅσον κατὰ τοῦτον εἰς τὸν θεόν, ἐπειδὴ καὶ ἔκαμες τὸ χρέος σου.

Ὡς τόσον πρέπει νὰ προσέχῃς πάλιν καὶ τοῦτο, νὰ μὴ λέγῃς δηλαδὴ περισσότερον ἅφ' ὅτι δύνασαι, μήπως ἐπιχειρῶν νὰ σηκώσῃς τὸν πεπτωκότα, τύχῃ καὶ μαζὺ μὲ σὺ τὸν πῆσῃς καὶ ἐσύ διότι τὸ Μυστήριον τῆς εὐσεβείας ὁμολογουμένως εἶναι μέγα, ὥς λέγει ὁ θεοτάτος Παῦλος. Ὅθεν πρέπει καὶ ὁ διαλεγόμενος νὰ ὁμιλῇ περὶ αὐτῆς μὲ εὐλάβειαν, καὶ μεγαλωτάτην προσοχήν, καὶ νὰ εἶναι δοκιμασμένος, καὶ πλουτισμένος ἀπὸ χάρισμα διδασκαλικόν, μήπως φιλονεικῶν, δι' ὅσα ἀγνοεῖ, τύχῃ καὶ περιπέσῃ εἰς τὰ δίκτυα τῆς βλασφημίας, ἢ εἰς παγίδα τῆς διχονοίας, ἢ τέλος πάντων καταντήσῃ ἀπὸ τοὺς λόγους τῆς εὐσεβείας εἰς τὰ δόγματα τῆς δυσσεβείας· διότι ἡξεύρομεν πολλοὺς ἀπὸ τοὺς ἀσθηρίκτους, οὗτοι ἐβλάβησαν ἀπὸ τοῦτο.

Κληρ. Πόθεν εἶναι ἀσφαλέστερον νὰ διαλέγηται τις ἀπὸ φυσικὰς ἐννοίας, ἢ ἀπὸ μαρτυρίας γραπτὰς;

Ἀρχ. Ἀπὸ τὰς Ἀγίας Γραφάς· ἐπειδὴ οὕτω λέγει καὶ ὁ Κύριος· «Ἐρευνάτε τὰς Γραφάς, οὗτοι ἐν αὐταῖς δοκεῖτε ζωὴν αἰώνιον ἔχειν, καὶ αὐταὶ εἰσιν αἱ μαρτυροῦσαι περὶ ἐμοῦ». Ἐνίοτε ὅμως δὲν εἶναι ἀπαίσιον, μῆτε ἀπηγορευμένον νὰ διαλεγώμεθα καὶ ἀπὸ κοινὰς ἐννοίας καὶ παραδείγματα, πλὴν ἐκεῖνα μόνον πρέπει νὰ λέγωμεν, ὅσα καὶ οἱ περισσότεροι Ἅγιοι πρὸς παραδείγματα ἐπέφερον καὶ ὅσα δὲν ἐναντιοῦνται εἰς τὰς θείας Γραφάς· ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ἐν παρέργῳ. Ἐπειδὴ δὲν πρέπει παντάπασιν νὰ χωρῶμεν ἢ νὰ φρονῶμεν ποτὲ ἔξω ἀπὸ τὰς θείας Γραφάς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Κατὰ Ἀθέων καὶ ὅτι εἶναι Θεός

Κληρ. Ἐπειδὴ, Πάτερ, εἶναι διάφοροι, ὥς προεῖπα, δόξαι περὶ τοῦ Θεοῦ εἰς πολλοὺς ἀπὸ τοὺς Ἑθνικούς, καὶ ἄλλοι μὲν ἔχουν τῆς Πολυθείας τὴν πλάνην· ἄλλοι δὲ δοξάζουν μὲν ἓνα Θεόν, οὐχὶ ὅμως Τρισυπόστατον, μῆτε ὁμολογοῦσι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Ἄλλοι δὲ ἀσεβέστατα εἶπον, οὐδὲν εἶναι παντάπασιν Θεός. Μὲ ποῖον τρόπον λοιπὸν πρέπει νὰ ἐφέλκωμεν τοὺς τοιοῦτους πρὸς τὴν ἀληθινὴν Πίστιν;

Ἀρχ. Πρῶτον μὲν με παρακλήσεις πρὸς τὸν θεὸν διὰ νὰ τοὺς φωτίσῃ· ἔπειτα δὲ με τὴν ταπεινώσιν, καὶ με τὰ ἔργα τῆς πνευματικῆς ἀγάπης, με βίον ἀμειπτον καὶ ἐνάρετον, σύμφωνον, καὶ μαρτυροῦντα τὴν Πίστιν, καθὼς οἱ Ἀπόστολοι ἐδίδαξαν· ἐπειδὴ τοῦτο τὸ ἔργον εἶναι ἀποστολικόν· καὶ με λόγους ἀφιλονεικίους, καὶ τέλ' ὅσων ἀπὸ τὰς θείας Γραφάς· διότι νὰ φιλονικῇ τις, καὶ νὰ διαμάχηται εἶναι ξένον, καὶ ἀλλότριον τῆς Ἐκκλησίας.

ΜΕΛΕΤΗ ΥΠΟ Ν. Δ. ΛΕΒΙΔΗ

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΤΟΛΜΗΘΕΝΤΑ

ΕΚ ΘΕΜΕΛΙΩΝ ΠΑΝΤΑ ΑΚΥΡΑ

ΜΗ ΟΝΤΑ ΚΑΙ ΚΑΤΕΔΑΦΙΣΤΕΑ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΕΙΣΑ ΕΝ Τῇ ΕΣΠΕΡΙΝῇ ΚΑΤΑ ΜΑΪΟΝ 1920

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τῇ 29 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους συνήλθε πάλιν αὐτόθι ἡ Σύνοδος, καὶ πλήθους πολλοῦ κληρικῶν τε καὶ λαϊκῶν παρεστῶτες, ἤρξατο ἡ Ἱερὰ τελετὴ τῆς Καθολύσεως καὶ Καθιερώσεως τοῦ περὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι Ὁρθόδοξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας Συνδικτοῦ Τόμου.

Μετὰ δὲ ταῦτα, τοῦ μεγάλου ἀρχidiaκόνου προσφωνήσαντος· «πρόσχομεν», ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἀνέγνω τὸν Ἱερὸν Συνδικτικὸν Τόμον, ὑπογραφέντα ὑπὸ πάντων τῶν μελῶν τῆς Συνόδου.

Τὸν νόμον, λοιπὸν, ἡμῶν ΣΑ', τὸν ἐκ τῆς τοιαύτης Θεοπνεύστου ἐξελέξεως γεννηθέντα, ἀπετόλμησαν νὰ ἀναιρέσωσιν οἱ ἀνθρωπίνους τε καὶ θελοὺς νόμους λάξ πατήσαντες.

Πολλαχοῦ ἄρα καὶ ὁ Τόμος διαλαμβάνει περὶ τῆς ὡς Δόγματος ἀπαρασλεύτου τῆς Ἐκκλησίας ἀναγορευομένης ἐνότητος· ἂν δ' αὕτη διασπασθῇ, ἐπὶ τοῖς τοῖς θεσφαῖς θέλουσιν εὐθύνεσθαι οἱ τῆς διασπάσεως ὑπαίτιοι, οἱ τὴν ἀτυχὴ Ἑλλάδα κυβερνῶντες τῇ βίᾳ ξένων λογγῶν. «Ἐντεῦθεν, λέγει ὁ Τόμος, ἐν τῇ Χριστιανικῇ Ὁρθόδοξῳ πληρώματι ἡ ὁμνουμένη ἐκείνη καὶ τασοῦτον φιλοτιμῶς σπουδαζομένη ὑπὸ τε τῶν θείων ἀποστόλων καὶ τῶν σεπτῶν, Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ καθ' ἐκαστὴν ἐν ταῖς δεήσεσι τῶν πιστῶν θερμῶς ἐξαιτούμενη ἐνότης» «Μείνατε ἐν ἐμοί, Εἰς γὰρ Κέντρος, ὃ λατρεῖται Μία Πίστις ἦν παραλάβαμεν, καὶ Ἐν βάπτισμα ὃ βεβαπτισμεθα». Καὶ κατατέρω ὁ Τόμος ὁμιλεῖ περὶ τῆς οἰκονομίας τῆς ἐνότητος, καὶ περὶ τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐνότητος, καὶ περὶ τοῦ κατὰ τὸν κανονικὴς ἐνότητος τῆς ἐν Ἑλλάδος Ἐκκλησίας μετὰ τῶν λοιπῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν· «καὶ συσχεψάμενοι, λέγει, ὅπως ἡ τε ἀγία ἡμῶν πίστις διτηρήθῃ ἐς αἰὲ ἀλώθητος, καὶ αἱ Κανόνες τῶν Θείων Πατέρων ἀπαρξάτωσι καὶ ἀπαρασάλευτοι, ὥστε εἶναι πάντας ἡμᾶς ὡς ἐν τῇ αὐτῇ Πίστει, οὕτω καὶ ἐν τῇ αὐτῇ οἰκονομίᾳ τῆς ἐνότητος, καὶ κλήματα ἀδιάσπαστα τῆς Θείας ἀμπέλου, ὥρσαμεν, τῇ δυνάμει τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος διὰ τοῦ παρόντος Συνδικτικοῦ Τόμου, ἵνα ἡ ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῆς Ἑλλάδος Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία... ὑπάρχῃ τοῦ λοιποῦ κανονικῶς αὐτοκέφαλος, ὑπερτάτην ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν γνωρίζουσα Σύνοδον διαρκή, συνιστάμενην ἐξ Ἀρχιερέων, προσκαλουμένων ἀλληλοδιαδόχως, κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς χειροτονίας κλπ.»

Τίθηναι μετὰ τοῦτο ὁ Τόμος ἄλλους τινὰς ἀναπότρεπτους ὅρους, καὶ ἐπάγεται· «ἐπ' αὐτοῖς οὖν τοῖς ὅροις» αὕτη ἡ ἀρχὴ ἦν καλλιγόνος Μήτηρ, ἡ ὡς ἄμπελος εὐθυνοῦσα ἐν τοῖς κλίτεσι τοῦ Οἴκου Κυρίου, ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι συνοδικῶς ἀποφεινομένη, ἀναγορεύει καὶ κηρύττει ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίαν Αὐτοκέφαλον καὶ τὴν ἐν αὐτῇ Σύνοδον ἀδελφὴν ἐν πνεύματι ἐαυτῆς τε καὶ πάσης ἄλλης ἀνα μέρους Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας.»

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΜΑΣ ΠΟΙΗΣΕΙ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἰς τὰς ἀκροστιχίδας οἱ ποιηταὶ ἠδύναντο νὰ παρεμβάλλουν καὶ ἄλλα ἄσχετα γράμματα, διακόπτοντα πολλὰ ὥς τὸν εἰρὸν τῆς ἐκ τῆς ἀκροστιχίδος φράσεως.

Ἐνίοτε εἰς τὰ τροπάρια ἡ ἀκροστιχὶς χρησιμεύει πρὸς δῆλωσιν τοῦ ὀνόματος τοῦ ποιήσαντος. Οὕτως ἔχομεν «**Θεοφάνους ὁ πρῶτος ἀγγέλων ὕμνος**», «**αἶνος Ρωμανοῦ**», «**τοῦ ταπεινοῦ Ρωμανοῦ**» (—ἰωτακισμὸς, ἀντὶ ταπεινοῦ), **τοῦ ταπεινοῦ Ρωμανοῦ ψαλμὸς** ἢ «**αἶνος**» ἢ «**ἔπος**» κλπ. Ἀπᾶς δὲ μόνον εἰρῖσκομεν τῇ 1ῃ Σεπτεμβρίου «**Ἀβιη φῶδ' τοῦ ἐλαχίστου Ρωμανοῦ**». Ὁμοίως ἔχομεν «**τοῦ ταπεινοῦ Στεφάνου**». Ἡ ἀκροστιχὶς δύναιται προσέτι ν' ἀποτελῇ τὸν τίτλον τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἄσματος, ὥς λ.χ. «**Εἰς Πέτρον καὶ Παῦλον**», «**Εἰς τὰ γενέθλια**» κλπ. ἢ νὰ ἐνώνῃ τὸν τίτλον τοῦ ἄσματος μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ ποιητοῦ. λ.χ. «**Ἀναστασίου ἀμαρτωλοῦ ἐξομολόγησις**», «**Ὑμνος εἰς τὸν Θεολόγον Ρωμανοῦ**».

Εἶναι πιθανὸν ἡ χρῆσις τοῦ ὀνόματος τοῦ ποιητοῦ εἰς τὴν ἀκροστιχίδα νὰ ἦτο ἀναγκαία, πρὸς ἐπισφράγισιν τοῦ κανονικοῦ τοῦ ὕμνου καὶ πρὸς ἀποκρούσιν τῆς ὑπονοίας αἰρετικῆς προέλευσεως αὐτοῦ, ἅφ' οὗ καὶ δύο κανόνες τῆς ἐν Ἀαδικαίᾳ Συνόδου ἀπηγόρευσαν τὴν ψαλμωδίαν ἀγνώστον ὕμνων. Καὶ ἂν ὅμως τὸ πρᾶγμα δὲν εἶχεν οὕτω, διὰ τὴν λογοτεχνικὴν τοὐλάχιστον ἱστορίαν ἢ ἀνωτέρω συνήθειαν ἔχει μεγάλην σπουδαιότητα, ἔφ' ὅσον ἐκ τῶν ὀνομάτων 300 μελωδῶν τὸ ἐν τρίτῳ εὐρέθῃ διὰ τῆς ἀκροστιχίδος. Βεβαίως ἡ ὁμωνυμία διαφόρων μελωδῶν, Γεωργίων, Ἰωάννων, Θεοδώρων, γεννᾷ μεγάλην σύγχυσιν καὶ δὴ ὁσάκις οὗτοι μετριοφρόνως ἀποκρύβονται καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τῶν περιοριζόμενοι εἰς τι ταπεινὸν ἐπίθετον, ὥς ἔπραξε π.χ. Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, χρησιμοποιοῦν ὥς ἀκροστιχίδα τὰ ἑξῆς: «**Τοῦ ἀσώτου**», «**Τοῦ τυφλοῦ**» ἢ ὡς ἔπραξαν 24 μελωδοὶ τῆς Μονῆς Στουδίου, ἐπὶ τῆς εἰκονομαχίας, ἀποκρύψαντες τὰ ὀνόματά των ὑφ' ὧρισμένα γράμματα τοῦ ἀλφβήτου. Τὸ ὄνομα δὲ τοῦ συγγραφέως κατεστρέφετο τέλεον ὁσάκις κατεστρέφετο καὶ ἡ ἀκροστιχὶς διὰ τῆς συντομείσεως τῶν ἀρχαίων ὕμνων, ὥς συνέβη π.χ. ὅτε κατηγορήθη τὸ Τροπολόγιον. Ἦτο δὲ τὸ Τροπολόγιον πάλαι ποτὲ συναγωγὴ ἁμαρτωλῶν τῶν ἀκινήτων ἐσθρῶν τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ γκαταλειφθὲν κατόπιν ἐντελῶς τοῦ περιεχομένου του μετὰ ἑβρασθέντος ἡρωατηριασμένου εἰς τὰ Τυπικά, τὰ Μηναία τὸ Ὁρολόγιον καὶ τὰ λοιπὰ λειτουργικὰ βιβλία.

Ἀνάγκη νὰ σημειώσωμεν ἐνταῦθα, ὅτι κατὰ τὴν παράδοσιν, τὴν Ὀκτωήχον ἐποίησιν Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ πρῶτοι βιογράφοι τούτου σιγῶσι περὶ αὐτοῦ, ἐν τοῖς νεότεροις χρόνοις ἡμφοισθητὴν τὸ τοιοῦτον καὶ δὴ ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Σάθα. Ἀλλ' ὁ Κ. Μάμουκας ἠδυνήθη ν' ἀνακαλύψῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἸΩΑΝΝΟΥ ἐν τῇ ἀκροστιχίδι τῶν μετὰ τὰ σιχηρὰ ἀναστάσιμα παρατιθεμένων ἐν ἑκάστῳ ἡχῷ δοξαστικῶν θεατοκίων. Ἡ παρατήρησις δὲν εἶναι ἀβάσιμος, διότι τὸ τοῦ Ἰωάννου ὄνομα φέρουν μὲν πολλοί, ἀλλ' ἐν τῇ Ὀκτωήχῳ μόνον ὁ Δαμασκηνός δύναται νὰ ἐννοηται. Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός ἰδιαζόντως ἐπιτηδεύεται εἰς τὴν ἀκροστιχίδα, ἀσμενίζων εἰς τὰ ἐπιμοχθότα τῶν παιγνίων, βλάπτοντα ἐνίοτε τὴν σαφήνειαν τοῦ μελωδήματος. Ἀντὶ δὲ νὰ περιοριζῇται εἰς τὴν ἀπλὴν κατὰ στροφὴν ἀκροστιχίδα, κατατάσσει τζοχικά γράμματα τῶν στίχων του οὕτως, ὥστε ν' ἀποτελοῦν ταῦτα οὐχὶ ἀπλὴν φράσιν, ἀλλὰ ἡρωικά δίστιχα. Τοιοῦτον παράδειγμα παρέχει ὁ ἐξ 130 στίχων ἱαμβικός αὐτοῦ κανὼν εἰς τὴν Χριστοῦ γέννησιν, οὗ ἡ πρώτη ἐκ τῶν 8 φῶδων ἀρχεῖται:

ἔσωσε λαὸν θαυματοργῶν δεσπότης.

ὕγρον θαλάσσης κύμα χερσώσας πάλα.

Τούτου τὸ μερικὸν ἀκρόστιχον δίδει τοὺς ἑξῆς στίχους:

Εὐεπίης μελέσιν ἐφύπνια ταῦτα λιγαίνει

ὕια Θεοῦ, μερόπων εἰνεκα τηχόμενον

Ἐν χθονὶ καὶ λύοντα πολύστονα πῆματα κόσμον.

Ἀλλ', ἄνα, ρυτῆρας ρέου τῶνδε πόνων.

Ἰωάννης ὁ Εὐχαΐτης ἢ Μαυρόπουλος (19 αἰὼν) συνέθεσε κανόνα διὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ὁρθρου ἐπὶ τῇ μνήμῃ

τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, φέροντα τὴν ἀκροστιχίδα «**Τρισήλιον φῶς τρεῖς ἀνήψεν ἡλίους**». Κατανυκτικὸς κανὼν τοῦ Ἰωσήφ φέρει ἀκρόστιχον «**Τῶν πταισμάτων μου τὸν ῥύπον πλύνον, Δόγε, Ἰωσήφ**». Μεταξὺ δὲ τῶν ποιητῶν, οἵτινες ἐχρησιμοποίησαν ἱκανῶς τὴν ἀκροστιχίδα καταλέγεται καὶ Κοσμάς ὁ ἐξ Ἱεροσολύμων, τοῦ ὁποίου οἱ 13 ὕμνοι φέρουν τὰς ἑξῆς ἀκροστιχίδας:

Χριστὸς βροτωθεὶς, εἰν' ὅπερ Θεὸς μένη.

Βάπτισμα ῥύψις γηγενῶν ἀμαρτῶδός.

Τῇ δευτέρῃ

Τρίτῃ τε

Τετράδι ψαλῶ.

Τῇ μακρᾷ Πέμπτῃ μακρὸν ὕμνον ἐξῆδω.

Προσάββαδόν τε.

Σάββατον μέλω μέγα.

Πεντηκοστὴν ἐορτάζομεν.

Χριστὸς ἐνὶ σκοπιῇ σέλας ἄπλετον εἶδεος ἤκε.

Ὡσαννά, Χριστὸς εὐλογημένος Θεός.

Σταυρῷ πεποιθὼς ὕμνον ἐξερεῦγομαι.

Χριστὸν γεγηθὼς πρόσβος ἀγκαλιζέται.

Καὶ ἡ λατινικὴ γλῶσσα ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἐκκλησιαστικὴν ποίησιν μετ' ἀκροστιχίδος, ὥς εἶναι ὁ ὑπὸ τῆς ρωμαϊκῆς λειτουργίας υἱοθετηθεὶς ὕμνος τοῦ Σεδουλίου «**Asolis ortus cardine**» οὗτινος αἱ στροφαὶ ἀρχονται διὰ γραμμῶν ἀκολουθοῦντων τὴν τάξιν τοῦ λατινικοῦ ἀλφαβήτου.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΖΑΣ

—»»»»»—

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

(Ἰωάν. ιβ' 1—18)

Πρὸ ἐξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν, ὅπου ἦν Λάζαρος ὁ τεθνηκώς, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν. Ἐποίησαν οὖν αὐτῷ δεῖπνον ἐκεῖ καὶ ἡ Μάρθα διηκόνει· ὁ δὲ Λάζαρος εἰς ἣν τῶν συνανακειμένων σὺν αὐτῷ.

Ἦ οὖν Μαρία, λαβοῦσα λίτραν μύρου γάρδου πιστικῆς πολιτίμου, ἤλειψε τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἐξέμαζε ταῖς θριξίν αὐτῆς τοὺς πόδας αὐτοῦ· ἡ δὲ οἶκία ἐπληρώθη ἐκ τῆς ὁσμῆς τοῦ μύρου.

Ἀλεγε οὖν εἰς ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, Ἰούδας Σιμωνος Ἰσκαριώτης, ὁ μέλλων αὐτὸν παραδιδόναι· διατί τί τοῦτο τὸ μύρον οὐκ ἐπράθη τριακοσίων δηναρίων καὶ ἐδόθη πτωχοῖς; Ἔλεγε δὲ τοῦτο, οὐχ ὅτι περὶ τῶν πτωχῶν ἐμελεν αὐτῷ, ἀλλ' ὅτι κλέπτης ἦν καὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχε καὶ τὰ βαλλόμενα ἐβέβαζε.

Ἔλεγε οὖν ὁ Ἰησοῦς· Ἀφες αὐτήν· εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνιαφιασμοῦ μου τετήρηκεν αὐτό. Τοὺς πτωχοὺς γὰρ πάντοτε ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε.

Ἐγνώ οὖν ὁχλος πολλὸς ἐκ τῶν Ἰουδαίων ὅτι ἐκεῖ ἐστι καὶ ἦλθον οὐ διὰ τὸν Ἰησοῦν μόνον; ἀλλ' ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἴδωσιν, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν. Ἐβουλεύσαντο δὲ οἱ Ἀρχιερεῖς ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἀποκτείνωσιν· ὅτι πολλοὶ δι' αὐτὸν ὑπήγον τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐπίστευον εἰς τὸν Ἰησοῦν.

Τῇ ἐπαύριον ὁχλος πολλός, ὁ ἐλθὼν εἰς τὴν ἐορτήν, ἀκούσας ὅτι ἔρχετο ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἔλαβον τὰ βατὰ τῶν φοινίκων καὶ ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῷ καὶ ἔκραζον· Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ.

Εὐρῶν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὀνάριον, ἐκάθισεν ἐπ' αὐτό, καθὼς ἐστι γεγραμμένον· Μὴ φοβοῦ, θύγατερ Σιών· ἰδοὺ ὁ Βασιλεὺς σου ἔρχετο καθήμενος ἐπὶ πῶλον ὄνου.

Ταῦτα δὲ οὐκ ἔγνωσαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τὸ πρῶτον· ἀλλ' ὅτε ἐδοξάσθη ὁ Ἰησοῦς, τότε ἐμνήσθησαν ὅτι ταῦτα ἦν ἐπ' αὐτῷ γεγραμμένα καὶ ταῦτα ἐποίησαν αὐτῷ.

Ἐμαρτύρει οὖν ὁ ὁχλος, ὁ ὢν μετ' αὐτοῦ, ὅτι τὸν Λάζαρον ἐφώνησεν ἐκ τοῦ μνημερίου καὶ ἤγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν· διὰ τοῦτο καὶ ὑπήντησεν αὐτῷ ὁ ὁχλος, ὅτι ἤκουσε τοῦτο αὐτὸν πεποιηκέναι τὸ σημεῖον.

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΠΑΤΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ 26 ΜΑΡΤΙΟΥ.—*Τὴν σύναξιν ἐπιτελοῦμεν τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ ἁνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς παρὰδεδομένην, ὡς τῷ θεῷ καὶ ὑπερφυεῖ καὶ ἀπορρήτῳ μυστηρίῳ τῆς τοῦ Χριστοῦ οἰκονομίας καθυποπνεύσαντος.*

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῶν ἁγίων εἰκοσιᾶς μαρτύρων τῶν ἐν Γοτθία μαρτυρησάντων, ἐξ ὧν ἴσαι περσύτεροι δύο, Βαθούσις καὶ Οὐτρκας μετὰ δύο νιδῶν αὐτοῦ καὶ τριῶν θυγατέρων, καὶ Ἀρσύλλας μονάζων· λαῖκοι δὲ Ἀβήπας, Ἀγνάς, Ρύαξ Ἡγάθραξ, Ἡσκόος, Σύλας, Σίγητης, Σουηρίλλας, Σετμβλας, Θέρμας, Φίλλας καὶ ἐκ τῶν γυναικῶν Ἄννα, Ἀλλάς, Βάρις, Μωϊκώ, Μαμύκα, Οὐτρκώ, καὶ Ἀνιμάις.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους Ἰουγγοურიχου βασιλέως Γότθων, καὶ Γραιανοῦ βασιλέως Ῥωμαίων ἐν ἔτει τοῦ (376), διὰ δὲ τὴν ἐν Χριστὸν ὁμολογίαν ἔλαβον διὰ πυρὸς τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ὑπὸ τοῦ δηθέντος Ἰουγγοურიχου, διότι οὗτος ὁ ἀσεβέστατος κατέκαυσεν τὴν ἐκκλησίαν τῶν χριστιανῶν, εἰς τὴν ὅποιαν κατεκάησαν καὶ οἱ ἀνωτέρω δηθέντες εἰκοσιᾶς μάρτυρες. Τότε δὲ συνέβη καὶ ἐν τοιούτῳ, ἡγοῦν χριστιανὸς τις ἔφερεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν προσφορὰν, ὁ ὁποῖος πιασθεὶς ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, καὶ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας, ἀντὶ τῆς ἀψύχου προσφορᾶς, αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐγενεν προσφορὰ εἰς τὸν Θεὸν, ὀλοκαυτωθεὶς διὰ τοῦ πυρὸς, καὶ λαβὼν ὁ αἰδιδίμος τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον.

ΔΕΥΤΕΡΑ 27 ΜΑΡΤΙΟΥ.—*Μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος Ματρῶνης τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ.*

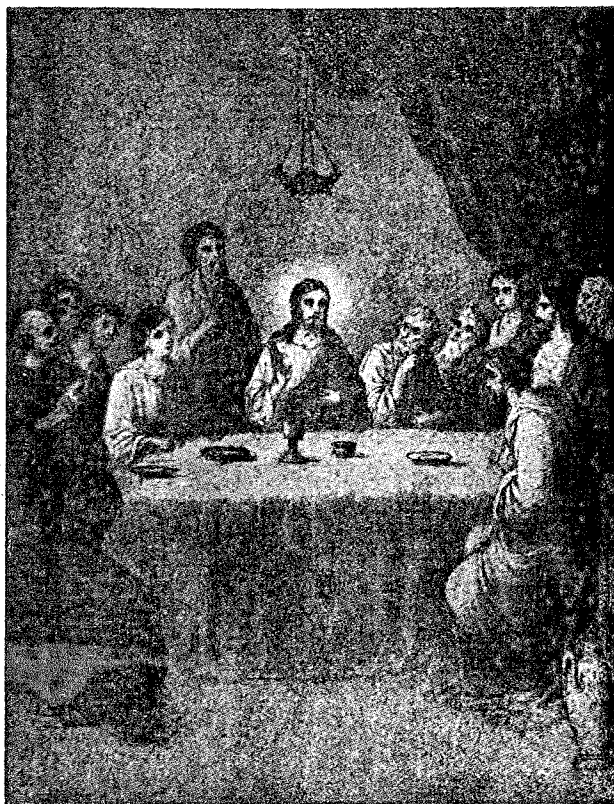
Αὕτη ἦτο ὑπηρέτρια γυναικὸς Ἑβραίας, Παντίλλης νομαζομένης, ἡ ὁποία ἦτο σύζυγος ἑνὸς ἀρχιστρατήγου ἐν τῇ πόλει τῆς Θεσσαλονίκης. Ὅτε δὲ ἡ κυρία τῆς ὑπῆγενεν εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ἑβραίων, ἠκολούθει μὲν αὐτὴν καὶ ἡ Ματρῶνα, μέσα ὅμως εἰς τὴν συναγωγὴν δὲν ἔμπαινε, ἀλλ' ἐγύριζε καὶ ὑπῆγενεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν χριστιανῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἐφανερῶς εἰς τὴν κυρίαν τῆς τοῦτο, ἐδάρη ἡμακαρία ἀνελεημόνως καὶ ἐκλείσθη εἰς τὴν φυλακὴν. εἴτα ἐκβάλλεται ἀπὸ τὴν φυλακὴν καὶ πάλιν κλείεται εἰς τὴν φυλακὴν. Ἐκεῖ δὲ διελθοῦσα ἡμέρας πολλὰς, παρέδωκεν ἡν ψυχὴν τῆς εἰς χεῖρας Θεοῦ. Λέγουσι δὲ ὅτι τὸ ἅγιον αὐ-

τῆς λείψινον ἐνεταφιάσθη ἐντίμως· ἡ δὲ κυρία τῆς Παντίλλας, ὠλίσθησεν ἀπὸ τὸ τεῖχος καὶ ἔπεσεν κάτω εἰς ἐν ὑπολήνιον ὅπου χίνεται τὸ γλεῦκος (μοῦστος) καὶ ἐκεῖ κατέστρεψεν τὴν ζωὴν, καὶ ἔλαβε κατὰ τὸ παρὸν τὴν ἀξίαν καταδίκην παρὰ Θεοῦ.

ΤΡΙΤΗ 28 ΜΑΡΤΙΟΥ.—*Μνήμη τοῦ ἁγίου Ἡρωδίου ἐνὸς τῶν ἐβδομήκοντα Ἀποστόλων.*

Οὗτος ἦν εἰς ἀπὸ τοὺς ἐβδομήκοντα μαθητὰς τοῦ Κυρίου, ἀκολουθῶν τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους, καὶ μάλιστα τὸν κορυφαῖον Πέτρον, καὶ γενόμενος συνεργὸς τοῦ κηρύγματος τοῦ Εὐαγγελίου, ἔπειτα χειροτονηθεὶς ἐπίσκοπος τῶν νέων Πατρῶν ἐδίδασκε καὶ ἐπέστρεφε πολλοὺς πρὸς τὸν Κύριον· ὅθεν πιασθεὶς ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς Ἰουδαίους, ἐδάρη δυνατὰ, διότι ἄλλοι μὲν ἔδερον αὐτὸν ἄλλοι δὲ συνέτριβον τὸ στόμα του μὲ πέτρας καὶ ἄλλοι ἐκτύπων αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν. Τελευταῖον δὲ ἀπέσφαξαν αὐτὸν οἱ θηριόγνῳμοι, καὶ οὕτως ἐτελειώθη παραδοὺς τὴν ψυχὴν του εἰς χεῖρας Θεοῦ ὁ τρισόβλιος.

Ὁ Μυστικός Δείπνος

ΤΕΤΑΡΤΗ 29 ΜΑΡΤΙΟΥ.—*Μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων Μάρκου ἐπισκόπου Ἀρεθουσίων, [Κυρίλλου διακόνου, καὶ τῶν ἐν Ἀνάλωνι καὶ Γάζῃ προθέντων γυναικῶν, καὶ λερωμένων ἀνδρῶν.*

Οὗτος ὁ ἅγιος Μάρκος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου ἐν ἔτει τῆς (328), ζήλω δὲ θεῷ κινήθεις, ἐκρήμνισεν ἕνα ναὸν εἰδώλων καὶ ἐποίησεν αὐτὸν ἐκκλησίαν. Ὅτε δὲ ὁ παραβάτης Ἰουλιανὸς ἐβάσιλευσε μετὰ ταῦτα ἐν ἔτει τῆς (361), καὶ ἔδωκεν πολλὴν τιμὴν εἰς τὰ εἰδῶλα καὶ παρηγοίαν εἰς τοὺς εἰδωλολάτρους, τότε ὅχι μόνον εἰς τοῦτον τὸν ἅγιον Μάρκον πολλὰ κακὰ ἔδειξεν ὁ ἀποστάτης· διότι ἐκρήμνισεν τὸν ναὸν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλους πολλοὺς, διότι καὶ ἐκεῖνοι ἐκρήμνισαν τοὺς βώμους τῶν εἰδώλων. Ὁ δὲ ἅγιος Μάρκος κατ' ἀρχὰς μὲν ἐκρύφθη καὶ συνεστάλη εἰς ἕν μέρος, κατὰ τὴν τοῦτο προστάζουσιν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου· ἐπειδὴ ὅμως ἀντ' αὐτοῦ ἐπάσθησαν ἄλλοι καὶ ἐτιμωροῦντο, ἐξῆλθεν εἰς τὸ φανερόν, καὶ παρεδό-

θη μόνως του εις τοὺς ειδωλολάτρους. Οἱ δὲ στρατιῶται πιάσαντες αὐτὸν τὸν ἐγύμνωσαν, καὶ ἔδωκαν εἰς τὸ σῶμα του πολλοὺς ῥαβδισμοὺς καὶ ἔπειτα τὸν ἔρριψαν εἰς χανδάκια βρωμερὰ.

Μετὰ ταῦτα ἐξαγαγόντες τοῦτον ἐκείθεν τὸν παρέδωκαν εἰς τὰ καὶδία νὰ τὸν κατακεντῶσι μὲ βελόνας· εἶτα ποιήσαντες γάρον, ἦτοι ἄλμην, ἔβρεξαν ὅλον τὸ σῶμα τοῦ Ἁγίου ἀπὸ αὐτῆν. Ὑστερον χοῖσαντες αὐτὸν μὲ μέλι τὸν ἐκρέμασαν μὲ σχοινία ἔξω κατὰ τὸν καιρὸν τῆς μεσηβρίας διὰ νὰ δέχεται ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, καὶ νὰ καταφλέγεται ἀπὸ τὰς μελίσσας καὶ σφῆκας. Τούτων δὲ οὕτω γενομένων, ὑπέμεινεν ἀνδρείως τὰ βάσανα ὁ μακάριος Μάρκος, ὅχι μόνον διὰ τὴν εὐσέβειαν, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ δώσῃ οὐδὲ ὀβολὸν εἰς τοὺς Ἕλληνας πρὸς ἀνάκτισιν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ κρημισθέντος ναοῦ τῶν ειδώλων. Ἐξήτουν δηλαδὴ οἱ Ἕλληνες ἀπὸ αὐτὸν ὀλίγην τινα βοήθειαν, διὰ νὰ τὸν ἀνακτίσωσι πάλιν πρὸς σύστασιν τῆς ἀσεβείας τῶν· ἀλλ' ὁ ἅγιος οὐδὲ ὀλίγον τι ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς ἐπειδὴ ἔαν διδεν ἐφένετο ὅτι προδίδει τὴν πίστιν καὶ εὐσέβειαν Ὅθεν μὲ τὴν ἐνστασιν νικῆσας τοὺς Ἕλληνας τὴν ἀνδρείαν καὶ μεγαλοψυχίαν τοῦ θαυμαστοῦ τούτου γέροντος Μάρκου κατέβασαν μὲν αὐτὸν ἀπὸ ἐκεῖ, ὅπου τὸν εἶχον κρεμασμένον· αὐτοὶ δὲ μεταβληθέντες, μετεχειρίσθησαν αὐτὸν διδάσκαλον, καὶ ἔμαθον παρ' αὐτοῦ τὴν εὐσέβειαν, πιστεύσαντες εἰς τὸν Χριστόν.

Καλὸν δὲ εἶναι νὰ διηγηθῶμεν ἐδῶ ἐκεῖνο, ὅπερ ἐτόλμησαν οἱ Ἕλληνες νὰ κάμωσιν εἰς τὴν πόλιν Φοινίκων ἐναντίον Κυρίλου τοῦ διακόνου ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Παραβάτου. Ἐπειδὴ δηλαδὴ καὶ αὐτὸς πολλὰ εἰδῶλα τῶν δαιμόνων ἐκρήμνισεν, ἐπιάσθη ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἔλαβεν ἀπὸ αὐτοὺς δεινὸν καὶ βίαιον θάνατον, διότι ἔσχισαν τὴν κοιλίαν αὐτοῦ καὶ, ἐκβῆκαν ἔξω τὸ σπλάγγνα του, ὥστε ἔγεινεν ἔλεεινὸν θέαμα. Λέγουσι δὲ ὅτι καὶ τὰ σπλάγγνα του ἔφαγον οἱ Ἕλληνες, διὰ τοῦτο καὶ ἔλαβον παρὰ Θεοῦ τὴν ἄξιαν ἐκδίκησιν, διότι ἐνῶ ἔτρωγον τὰ σπλάγγνα του ἔπεσον τὰ

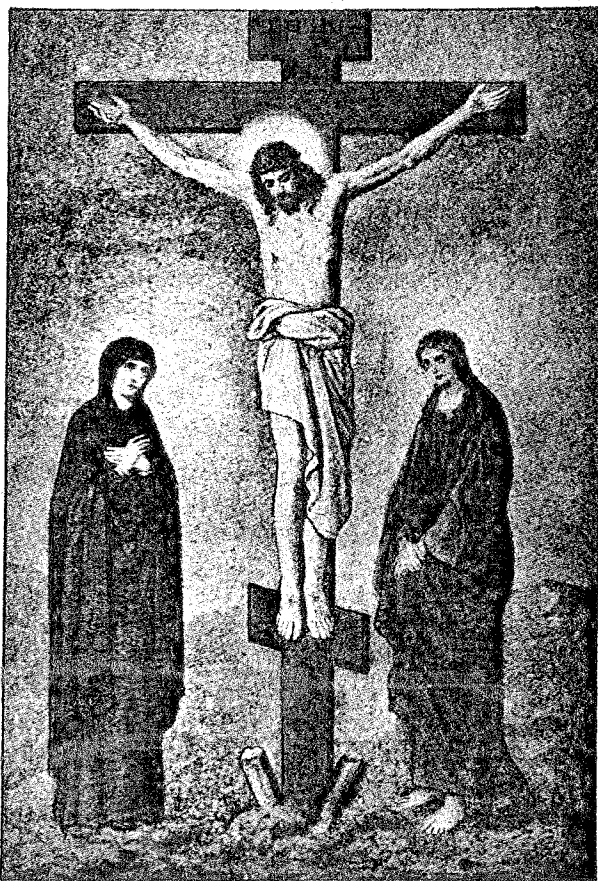
δόντια των καὶ ἡ γλῶσσά των ἐκόπη, καὶ ἡ ὀπτική δύναμις τῶν ὀφθαλμῶν των ἐβλάβη. Ποῖος δὲ νὰ τραγωδήσῃ τὰ βάσανα ὅσα ἔκαμαν οἱ Ἕλληνες εἰς τὴν Γόζαν τῆς Παλεστίνης, καὶ εἰς τὴν Ἀσκάδωνα, κατὰ τινων γυναικῶν παρθένων καὶ ἀνδρῶν ἱερωμένων, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ αὐτοῦ Παραβάτου· ἔσχισαν οἱ θηριώδεις καὶ ἀπάνθρωποι τὰς κοιλίας τῶν ἀνωτέρω γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν, καὶ βαλόντες εἰς τὰς κοιλίας των κριθάριον τὰς ἔβαλον ἐμπροσθεν εἰς τοὺς χοίρους διὰ νὰ τὰς φάγωσι. Ταῦτα ἐστάθησαν τὰ δράματα καὶ ἀποτελέσματα τῆς ἀσεβοῦς βασιλείας τοῦ Παραβάτου Ἰουλιανοῦ, καὶ τῶν ὑποτασσομένων εἰς τὴν βασι-

λίαν αὐτοῦ. Ἄλλ' εἰς μὲν τοὺς μάρτυρας τοῦ Χριστοῦ ἀντί τῶν ἐδῶ προσκαίρων βασάνων ἐπροξενήθη ἡ αἰώνιος μακαριότης, εἰς δὲ τὸν αἷτιον τούτων ἀσεβέστατον Ἰουλιανὸν ἐπροξενήθη ἡ γέννα τοῦ πυρός καὶ ἡ αἰώνιος κατεσχύνη.

ΠΕΜΠΤΗ 30 ΜΑΡΤΙΟΥ.—*Μνήμη τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ συγγραφέως τῆς Κλίμακος.*

Ὁ ὅσιος πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Ἰουστίνου τοῦ νεωτέρου τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἐν ἔτει φθ' (570), ὅτε δὲ ἔγεινε δεκαεὶς χρόνων λαβὼν ἐμπειρίαν εἰς τὴν ἐγκύκλιον καὶ ἑωτερικὴν σοφίαν, προσέφερεν ἑκτοτε τὸν ἑαυτὸν του εἰς τὸν Θεὸν θυσιάν ἱερωτάτην. Ὅθεν ἀναβὰς εἰς τὸ Σίναιο ὄρος, ἔζη ὑποκάτω εἰς ὑποταγὴν γέροντος· φθίσας δὲ εἰς τὸν ἐννεακαίδεκατον χρόνον τῆς ἡλικίας του, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν ὑποταγὴν, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ στάδιον τῆς ἡσυχίας, μακρὰν ἀπὸ τὸ Κυριακὸν τῆς ἐν τῷ Σιναιῷ Σκήτης, ἕως πέντε σημεία· ὠνομάζετο δὲ ὁ τόπος ἐκεῖνος Θωλᾶς. Ἐκεῖ λοιπὸν διῆλθεν ὁ αἰδιδμος χρόνους δλοκλήρους τεσσαράκοντα, καταφλεγόμενος καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀπὸ τὸν διακαῆ ἔρωτα, καὶ ἀπὸ τὸ πῦρ τῆς τοῦ Θεοῦ ἀγάπης. Οὗτος ἔτρωγε μὲν ἀπ' ὅλα τὰ φαγητά, τὰ ὅποια εἶναι συγχωρημένον νὰ τρώωσιν οἱ μοναχοί, ἀλλὰ ἀπὸ ὀλίγον. Ἐποίει δὲ τοῦτο διὰ νὰ συντρίβῃ, καθὼ διακριτικός, πανσόφως τὸ κέρατον τῆς ὑπερηφανίας, ἡ ὁποία ἔμελλε νὰ τὸν ἐνοχλῇ ἔαν δὲν ἔτρωγεν, ὥς διαφέροντα ἀπὸ τοὺς ἄλλους μοναχοὺς.

Τίς δὲ δύναται νὰ διηγηθῇ τὴν πηγὴν τῶν δακρύων, τὰ ὅποια ἔτρεχον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ μακαρίου τούτου· ὕπνον δὲ τόσον ὀλίγον ἐκοιμήτο, ὅσον νὰ μὴ βλάβῃ τὸν νοῦν του ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν ἀγρυπνίαν· ὅλος δὲ ὁ δρόμος τῆς ζωῆς του ἦτο προσευχὴ παντοεινὴ καὶ ἀένναος καὶ ἔρος πρὸς τὸν Θεὸν ἀσύγκριτος.

Ἡ Σταύρωσις τοῦ Σωτῆρος.

Ἰωσήφ Ἑβρουεῖου

Ἐκλογαὶ ἐκ τοῦ Λόγου αὐτοῦ τῇ Ἁγίᾳ καὶ Μεγάλῃ Παρασκευῇ εἰς τὸ Σωτήριον Πάθος.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἰστήκεισαν παρὰ τῷ Σταυρῷ τοῦ Ἰησοῦ, ἡ μήτηρ αὐτοῦ, καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς Μητρὸς αὐτοῦ Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ, καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ.

Τοῦ βασιλέως τῶν ὅλων ὑπὲρ σωτηρίας τοῦ κόσμου ἐπὶ Σταυροῦ κρεμασμένου γυνοῦ, καὶ καθημαγμένου, τίς οὕτως ἡλίθιος, καὶ ἀχόριστος, καὶ ἀγνώμων, ὥς μὴ καὶ αὐτὸς τὴν καρδίαν λύτης βέλει τρωθῆναι, καὶ συναλγῆσαι θρηνοῦσιν τῇ τούτου Μητρί; ὥς ἂν οὖν μὴ ἐγκλησθῶμεν ἀναληγᾶ

σίαν πρὸς φορικτὸν οὕτω πάθος Δεσπότην, καὶ ταῦτα δι' ἡμᾶς υπομένοντος πάντα, καὶ δι' οὐδὲν ἕτερον, ἐνωτισθῶμεν τῶν στεναγμῶν καὶ τῶν θρήνων τῆς Θεοτόκου, καὶ στενάξωμεν καὶ ἡμεῖς ἐκ μέσης ψυχῆς καὶ καρδίας, καὶ συνθρήνησωμεν ταύτην, ὅτι κακείνη ἐκ μέσης καρδίας ἐκ βάθους ὠλόλυξε μέγα, καὶ ἔστανε πικρῶς καὶ ἐδάκρυεν.

Ἀκούεις; οἱμοὶ τέκνον, λέγει, μονογενές! οἱμοὶ γλυκύτατε Υἱέ! οἱμοὶ παμφίλιτατε Ἰησοῦ, ἀναψυχή τῆς ψυχῆς μου, ἰὸ ἀγαλλίαμα τῆς καρδίας μου, ὁ φωτισμός μου, ὁ γλυκαρισμός γλώττης ἐντρούφημα τῆς ἐμῆς, γλυκὺ χεῖλέων μου μελέτημα καὶ ἡδυσμα καὶ δρόσος τῆς ἐμῆς διανοίας καὶ ἡ παράκλησις! Ἰησοῦ μου Υἱέ μου, τὸ κόσμου σωτήριον, κάμοι ποθεινότατον ὄνομα! ποίοις ἐνατένισω σοὶ ὅμασιν ἐπὶ Σταυροῦ κρεμασμένῳ γυμνῷ; πῶς σε κατῶ καθημαγμένον; πῶς σου τοὺς μώλοπας ὀφθαλμοὺς, καὶ τὰς διατρήσεις; ὅς φέρεις ἐν χερσὶ καὶ ποσίν; οὐ φέρω τὸ πρόσωπον ἀνατείνειν καὶ οὕτω πάσχοντά σε δρᾶν; πῶς υπομένεις τὰ ἐκ τῶν ἡλίων ὀδύνας Υἱέ μου; πῶς τὰς ὕβρεις, καὶ τὰ ὀνειδία τῶν ἀχαριστῶν φέρεις Λόγε Θεοῦ; πῶς ἐκαρτέρησας τὰς μαστιγώσεις τοῦ σώματος; τὰ ραπίσματα, τὰ ἐμπτύσματα, τοὺς ἐμπαιγμούς, τοὺς κολαφισμούς, τὴν τῆς χολῆς πικρίαν, τὴν τοῦ ὄξους δριμύτητα, τῆς σμύρνης τὸ ἀηδές; ὁ παράδοξον θέαμα! ὁ καινότατον ἀκουσμός, ὁ φορικτὸς μυστήριον! Σταυρὸς καὶ θάνατος καὶ σφαγὴ ἐπὶ τὸν ἁμαρτίας ἀνώτερον! ἔξῃστι ὁ οὐρανὸς ἐπὶ τούτῳ; ὁ ἥλιος ἔφριξε; τὰ ὅρα ἐτρόμαξε πάντα; ἐσείσθη τὰ καταχθόνια φόβῳ, καὶ τῶν Ἰουδαίων ὁ φόβος οὐκ ἐσβεσται; ἀκουε οὐρανέ, καὶ ἅπας ὁ τῶν Ἀγγέλων κύκλος, καὶ εἰ τι ἄλλο ὑπέρτερον τούτων κτίσμα, ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης λειποθύμει κρεμασμένος γυμνὸς ἐπὶ Σταυροῦ! Τὰ σπλάγχνα τιτρώσκονται σπαράττονται τὴν ψυχὴν; ρομφαία διήλθε μου τὴν καρδίαν, ἣν μοι προσέειπεν ὁ Συμεὼν· δονοῦμαι ὄλω τῷ πάθει, διαρρησσομαι, καὶ ἀλγῶ καὶ ὀδυνῶμαι σφοδρῶς ταῦτα ἔστι τὰ πάθη γλυκύτατα, τὰ διὰ προφητῶν ὀηθέντα περὶ σέ, ἃ μοι ποτε καὶ καθ' ὕπνου ὁ Ἀρχάγγελος ὑπέδειξε Ταβριῆ! πῶς μὴ μέγα θρηνήσω, καὶ τὸ στήθος μου τύψω, λειποψυχοῦντα σε βλέπονσα ἐσταυρωμένον καὶ γυμνόν; αἱ πέτραί μετ' ἤκου ἐξῆλθον; τὸ τοῦ ναοῦ καταπέτασμα ἐσχίσθη. Ἡ γῆ ὅλη ἐσείσθη; πᾶσα ἡ κτίσις ἐπὶ τῷ σῷ πενθεῖ πάθει; Πῶς οὐ πενήθω κίχῳ; πῶς μὴ θρηνήσω καὶ στενάξω καὶ κῶφωμαι; Μήτηρ ἀνάνδρου οὐσα, ἐπὶ Υἱῷ μονογενεῖ, ἀποκρίναι μοι παμφίλιτατε ἀκούσασαι φωνῆς σου τῆς γλυκερᾶς; ἀπολὺς εἰμί, ξένη, πτωχὴ καὶ ἀνέστιος ἀπ' ὧν, ἀμῆ τωρ, καὶ ἀτεκνος ἰδοὺ. οὐκ ἔχω ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνειν. Οὐδένα ἔχω τὸν προστησόμενον· σὲ μόνον εἶχον καὶ δεσπότην καὶ κηδεμόνα, καὶ φίλιτον Υἱόν· ἡ ζωὴ μου, τὸ φῶς μου, ἡ χαρὰ, ἡ ἀγάπη, ἡ ἐλπίς μου, ἡ καταφυγὴ, καὶ πάντα μοι σὺ ἴδε δύνεις ἐξ ὀφθαλμῶν μου τί μοι καταλείπεις λοιπόν; ἀπ' ἄρτι πῇ τρέπωμαι; πῇ καταφεύγω; πῇ πορεύθω; Ἀνοιχόν σου τὰ πάντα γὰρ χεῖλη, καὶ δός μοι λόγον τὸν τελευταῖον, Υἱέ Χριστέ μου καὶ Θεέ.

Τοιαῦτα καὶ τούτων ἐχόμενα μετ' ὀδυρμῶν καὶ κωκυτῶν καὶ δακρύων, τῆς Κυρίας τοῦ κόσμου λεγούσης, ὁ Κύριος ἄνωθεν τὸ φοβερὸν ὄμμα πρὸς αὐτὴν ἐπιστρέψας, καὶ οἶον δακτύλῳ τῷ νεύματι, τὸν ἡγαπημένον αὐτῷ μαθητὴν ἐπιδείξας, ἰλαρᾶ καὶ πρᾶξις τῇ φωνῇ φησὶ πρὸς αὐτὴν: Γύναι ἴδε ὁ Υἱός σου, μὴ ἐποδύρου μου Μήτηρ. ἔπει οὕτω δει πληρωθῆναι μου τὴν οἰκονομίαν· πλὴν Υἱὸν θέλεις ἔχειν ἀντ' ἐμοῦ συλλήπτορα καὶ προνοητὴν βίου. Κέκτησο τοῦτον λοιπόν· *εἰτα λέγει τῷ μαθητῇ: Ἰδοὺ ἡ Μήτηρ σου.*

«Πάτερ ἄφες αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην

«Οὐ γὰρ οἶδας τί ποιοῦσι.

Δεῖτε θεῖαι μυροφόροι σταλάξατε δάκρυα ἑκατόνταρχε θαύμασον· Θεολόγε στενάξον Ἰωάννη· ἄχραντε Θεοτόκε

θρήνησον ἐπὶ τούτῳ· καὶ σὺ καρδιά σείσθητι· ἀκουε· Ὁδρινέ, καὶ ἅπας ὁ τῶν Ἀγγέλων κύκλος, καὶ εἰ τι ἄλλο θεϊκότερον· τρομάξατε φάραγγες, θεμέλια τῆς γῆς· ὅννετε πάντα τὰ ἔθνη· ὅτι ὁ τῶν πάντων Δεσπότης ἐπὶ σταυρῷ κρεμασμένος ὑπὲρ τῶν σταυρωσάντων αὐτὸν Ἑβραίων ἐπεύχεται τῷ οἰκίῳ Πατρί «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην! ταύτην καὶ αὐτὸς Ἀυτοκράτωρ, ταύτην καὶ σὺ Βασιλεῦ, ἀλλὰ καὶ οὐ κράτιστε Δέσποτῶν, καὶ ἡμεῖς πάντες Ἀρχόντες, οἰκειότερον δὲ εἰπεῖν, ἀνθρώποι δοῦλοι Χριστοῦ» Ταύτην ἀκούσαντες τὴν φωνὴν παρὰ τοῦ Κυρίου, μέμνησθε ταύτης διηνεκῶς, καὶ γίνεσθε ἀνεξίκακοι, εὐσπλαγχοί, συμπαθεῖς καὶ μακρόθυμοι τοῖς ὑμῖν πταίοισιν ἅπασιν, καὶ μᾶλλον τοῖς ὑπὸ χεῖρα· ἐκεῖνο σαφῶς ὑμῶν ἕκαστος ἐπιστάμενος, ὅτι πᾶς κύριος καὶ πατὴρ καὶ παιδαγωγὸς καὶ διδάσκαλος καὶ ἱατρὸς καὶ νομοθέτης καὶ δικαστὴς εἰς τοῦτο κεῖνται, εἰς τὸ μισεῖσθε παρὰ τῶν οὐ; ἐτάχθησαν ὡφελεῖν καὶ βαρεῖς καὶ φορτικοὶ καὶ ἀηδεῖς φαίνεσθαι· τὸ δὲ αἴτιον, ὅτι οὐ δι' ὧν τέρπουσιν ὡφελούσι ἀλλὰ δι' ὧν λυποῦνται καὶ ἔει φορτικοὶ καὶ ἥσαν καὶ ἔσονται καὶ εἰσὶ, ταῖς μὲν ἀνοήτοις οἱ ὄννετοί, τοῖς ἁμαρτάνουσιν οἱ εὐδόκιμοι, τοῖς ῥαθύμοις οἱ σπουδαῖοι, τοῖς ἀπεδευτοῖς οἱ πεπαιδευμένοι, καὶ τοῖς στρεβλοῖς οἱ ὀρθοί. Τὶ δὲ κακὸν ἢ ξένον γέγονε, εἰ ὁ ἀπαιδευτὸς τὰ τοῦ ἀπαιδευτοῦ πράσσει; τὸ τὰ ἀδύνατα διώκειν, μανικῶν ἀδύνατον δὲ, τὸ τοὺς φαύλους μὴ φαῦλα ποιεῖν καὶ τοὺς ἀπαιδευτοὺς ἀπαιδευτά.

(Συνέχεια ἐκ τῆς 30ης Μαρτίου)

Οὕτως λοιπὸν ἀποκτήσας πᾶσαν ἀρετὴν καὶ καλῶς πολιτευσάμενος, ἠξιώθη παρὰ Θεοῦ μεγάλης θεωρίας καὶ προσορτικῶν χάρισμα. Ὅθεν δτε ὁ μαθητὴς τοῦ ἐκοιμήτο ὑπὸ πέτραν, ἡ ὁποία ἐμελλε νὰ πῇ ἐπάνω τοῦ καὶ νὰ τὸν συντρίβῃ, προὐνωρίσας τοῦτο ὁ δὲ διὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἐν τῷ κελίῳ καθήμενος; ἐφάνη καθ' ὕπνου εἰς τὸν μαθητὴν τοῦ, καὶ σηκώσας αὐτὸν ἀπὸ τὸν ὕπνον, τὸν ἐλύτρωσεν ἀπὸ τὸν θάνατον. Ἀπ' οὗ λοιπὸν ἐφθασεν εἰς τὸ ἄχρον τῆς ἀρετῆς, καὶ κατέστη ἡγούμενος τοῦ ἐν τῷ Σιναίῳ ὄρει μοναστηρίου, ἀφῆκε τὴν πρόσκαιρον ταύτην ζωὴν καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν αἰώνιον. Πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ δὲ συνέγραψε τὴν πᾶνσοφον βίβλον τῶν τριάντων θείων καὶ πνευματικῶν ἀναβάσεων· ἥτοι σκαλοπατιῶν, ἡ ὁποία διὰ τοῦτο καὶ Κλίμαξ ἐπωνομάζεται.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 31 ΜΑΡΤΙΟΥ.—*Μνήμη τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ὑπατίου ἐπισκόπου Γαγγρῶν.*

Ὁ ἐν ἁγίοις πατὴρ ἡμῶν Ὑπάτιος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου· ἐν ἔτει τῇ (318), γενόμενος ἀπὸ τοῦ τριακοσίου καὶ δεκαοκτώ θεοφόρου Πατρός, τοῦ ἐν Νίκαιᾳ τὸ πρῶτον συνελθόντος, ἐν ἔτει τῇ (325).

(Παραλείπομεν τὸν βίον τοῦ ἁγίου λόγῳ τῆς ἁγίας καὶ Μεγάλης Παρασκευῆς).

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ.—*Εἰς τὴν Α', μνήμη τῆς δούλας μητρὸς ἡμῶν Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας.*

Ἀὕτη ἡ δούλα ἦτο ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ μεγάλου Ἰουστινιανοῦ, ἐν ἔτει φκ' (520), ζήτησα δὲ πρότερον μετ' ἀκολασίαν, καὶ προσκαλοῦσα εἰς ὀλεθρον ψυχικὸν πολλοὺς ἀνθρώπους διὰ τῆς αἰσχρᾶς ἡδονῆς, διότι παιδιόθεν ἐκρημνίσθη εἰς τὰς πονηρὰς πράξεις τῆς σαρκὸς καὶ ἔμεινεν εἰς αὐτάς· οὕτω λέγωμ ἔχασα πρότερον χρόνους δεκαεπτὰ, ὑστερον ἔδωκε τὸν ἑαυτοῦ τῆς ἡμακαρίας εἰς ἀσκησὶν καὶ ἀρετῇ. Καὶ τόσον πολλὰ ὑψώθη διὰ μέσου τῆς ἀπαθείας, ὥστε περιεπάτει ἐπάνω εἰς τὰ νερά καὶ τοὺς ποταμούς, χωρὶς νὰ καταβυθίζεται, καὶ ὅτε προσήχητο, ἐσηκόνετο ἀπὸ τὴν γῆν ὑψηλὰ, καὶ ἵστατο εἰς τὸν ἀέρα μετέωρος ἡ δὲ αἰτία τῆς μεταβολῆς αὐτῆς καὶ μετανόιας ἐστάθη τοιαύτη. Κατὰ τὴν δεκάτην τετάρτην ταῦ

Σεπτεμβρίου μηνός, διε ἐν Ἱερουσαλὴμ ἐγένετο ἡ ὑψωσις τοῦ τιμίου ξύλου τοῦ ζωοποιού Σταυροῦ, πολλοὶ χριστιανοὶ συνέτρεχον πανταχόθεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, διὰ τὸ ἰδεῖν τὸν τιμιόν ξύλον τοῦ σταυροῦ τότε καὶ ἡ οὐσία αὐτῇ ὑπῆγεν ἐκεῖ ὁμοῦ μετ' ἀκολάστους καὶ ἀσελεῖς νέους. Ἐλθοῦσα δὲ ἐκεῖ καὶ ζήτοῦσα τὸν ξύλον τῆς ἀγίας Ἀναστάσεως, διὰ τὸ ἰδεῖν τὸν ζωοποιόν Σταυρόν, ἠμποδίζετο ἀσπράττειν καὶ δὲν ἤδυνάτο μήτε τὸν ξύλον, μήτε τὸν Θεόν ἔβαλε τὴν κυρίαν Θεοτόκον ἐγγυήτριαν, οὐκ ἐὰν ἀφελθῇ τὸ ξύλον καὶ τὸ ἰδεῖν τὸν σταυρόν τοῦ Κυρίου, οὐκ ἐὰν φιλῶν σωφροσύνην εἰς τὸν ἔξω, καὶ ἄλλην φρονῶν τὸ μὴ μολύνειν τὸ σῶμα τῆς μετ' ἐπιθυμίας καὶ ἡδονῆς. Ὁθεν ἐπιτυχοῦσα τοῦ ποδομένου, δὲν ἐπεσθῇ εἰς τὴν ὑπόσχεσιν τὴν ὁποίαν ἔκαμει, ἀλλὰ περᾶσα τὸν Ἰορδάνην ποταμόν, ὑπῆγεν τὴν ἔρημον, καὶ ἐκεῖ ἔζησεν ἡ τρισολβία χρόνος τεσσαράκοντα ἔτη, χωρὶς τὸν ἄνθρωπον, μόνον δὲ τὸν Θεόν εἶχε Θεοτὴν τῆς. Καὶ τόσον ἡγωνίσθη, ὥστε ἀνέβη ὑπεράνω τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, καὶ ἀπέκτησε μίαν ζωὴν ἐπὶ τῆς γῆς ἀγγελικὴν τε καὶ ὑπεράνθρωπον. καὶ οὕτως ἐν εἰρήνῃ ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, (τὸν κατὰ πλάτος βίον αὐτῆς συνέγραψε μὲν ἑλληνιστὶ ὁ Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος, οὗ ἡ ἀρχὴ «Μυστήριον βουλῆς κρύπτειν καλόν, τὰ δὲ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἀνακηρύττειν, ἐνδοξόν» μετέφρασε δὲ εἰς τὸ ἀπλοῦν ὁ πεζογράφος Δαμασκηνός).

ΤΟΥ ΑΓ. ΙΩΑΝ. ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΠΕΡΙ ΑΝΑΡΧΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΙΑΣ ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Καὶ μὲν ἡ ἀναρχία πανταχοῦ, καὶ πολλῶν ἐπόθεσις συμφορῶν, καὶ ἀρχὴ ἀταξίας καὶ συγχύσεως, μάλιστα δὲ ἐν Ἐκκλησίᾳ, τοσοῦτον ἐπισφαλές τε ἐστίν, ὅσον καὶ τὸ τῆς ἀρχῆς μεῖζον καὶ ὑψηλότερον. ὥστε γὰρ ἂν χορὸς τὸν πορθοῦσιν ἀφελῇ, οὐκ κατὰ μέλος καὶ κατὰ τάξιν ὁ χορὸς ἐστίν, καὶ φάλαγγος σιταροπέδον τὸν στρατηγὸν ἂν ἀποστήσῃ, οὐκ ἐν ῥυθμῷ καὶ τάξει τὸ τῆς παρατάξεως ἐστίν, καὶ πλοῖον τὸν κυβερνήτην ἐὰν περιέλῃς, καταδύσεις τὸ σκάφος, οὕτω καὶ ποιμνίον τὸν ποιμένα ἐὰν ἀποστήσῃς, πάντα ἀντίρροπος καὶ ἡφάνιστος.

Καὶ μὲν οὖν ἡ ἀναρχία, καὶ ἀταξία ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἀρχὴ δὲ οὐκ ἦτις, καὶ ἡ ἀπειθεία τῶν ἀρχομένων. τὸ αὐτὸ γὰρ γίνεται πάλιν. λαὸς γὰρ ἀρχοῦντι μὴ πειθόμενος, ὁμοίως ἐστὶ τῷ ἀνέχοντι τὰ κατὰ τὴν τάξιν καὶ τὴν τάξιν δὲ καὶ χεῖρων ἐκεῖ μὲν γὰρ καὶ συγχύσιον ἔχουσιν ὑπὲρ τῆς ἀταξίας. ἐνταῦθα δὲ οὐκ ἐστὶ ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν τάξιν. Ἀλλ' ὥστε ἐρεῖ τις ἡμῖν, οὐκ ἐστὶ καὶ τῶν κατὰ τὴν τάξιν, διὰ τὸ ἀρχοῦν ἡ κατὰ τὴν τάξιν. οὐκ ἐστὶ καὶ οὐ μόνον τούτο κακόν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναρχίας πολλῶν κακίων. Κρίνεται γὰρ ὑπὸ μηδενὸς ἀγεσθαι, ἢ ὑπὸ κακοῦ, ἀγεσθαι. Ὁ μὲν γὰρ πολλὰς μὲν ἐσώθη, πολλὰς δὲ καὶ ἐκινδύνευσεν. Οὗτος δὲ πάντως κινδυνεύσει εἰς βλάβην ἀγέμερος. Πῶς οὖν Παῦλος φησὶ, πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπακούετε, ὡς τῷ Κυρίῳ, ὃν ἀναθεωροῦντες τὴν ἐκβάσιν τῆς ἀναστοφῆς μιμεῖσθε τὴν πλῆξιν (1) τότε εἴτε πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις καὶ ὑπακούετε, τὸ οὖν φησιν, διὰ τὸν πονηρὸν ἢ μὴ πειθόμεθα; πονηρὸς, πῶς λέγεις; εἰ μὲν πιστεύεις, ἐνεκεν, (2) φέρε αὐτὸν καὶ παραίτησαι, μὴ μόνον ἐὰν ἀνθρώπος ἦ, ἀλλὰ καὶ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ κατιῶν εἰ δὲ βίον ἐνεκεν, μὴ περιεργάζου καὶ τοιοῦτον οὐκ οἶκον λέγω τὸ ὑπόδειγμα, ἀλλ' ἀπὸ τῆς θείας Γραφῆς. Ἀκούε γὰρ τοῦ Χριστοῦ λέγοντος. «Ἐπὶ τῆς Μωυσέως καθέδρας

ἐκάθισαν οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι» πρότερον εἰπὼν δεῖν πολλὰ περὶ αὐτῶν, τότε φησὶν, ἐπὶ τῆς Μωυσέως καθέδρας ἐκάθισαν. Πάντα οὖν, ὅσα ἂν λέγωσιν ὑμῖν ποιεῖν, ποιεῖτε κατὰ δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν μὴ ποιεῖτε. ἔχουσι, φησὶ, τὸ ἀξίωμά, ἀλλὰ βίον εἰσὶν ἀκαθάρτου. ἀλλὰ μὴ τῷ βίῳ ἀλλὰ τοῖς λόγοις προσέχετε. Τῶν μὲν γὰρ ἡδῶν ἐνεκεν οὐδεὶς ἂν βλαβείῃ τι δῆποτε; οὐ καὶ δῆλα πᾶσιν ἐστὶ, καὶ οὐδὲ αὐτοῖς, καὶ μνηστικὸς ἡ πονηρὸς, πονηρὰ διδάξει ποτέ. Πότεως δὲ ἐνεκεν οὐτε δῆλον ἐστὶν ἁπασιν, οὐτε πονηρὸς οὐ παραίτησται διδάσκειν ἐπεὶ καὶ τό, κληρεῖται, ἐὰν μὴ κληροῖται, περὶ βίου ἐστὶν, οὐ περὶ πίστεως, τὸ γοῦν ἐπαγόμενον τοῦτο δηλοῖ. Τί γὰρ βλέπεις τὸ κάρος φησὶ, τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου. τὴν δὲ δοκὸν τὴν ἐν τῷ ἰδίῳ ὀφθαλμῷ οὐ κατανοεῖς; Πάντα οὖν, ὅσα ἂν λέγωσιν ὑμῖν, φησὶ, ποιεῖτε (τὸ δὲ ποιεῖν ἔργον ἐστὶν οὐ πίστις) κατὰ δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν μὴ ποιεῖτε. Ὅπως οὐ περὶ δογμάτων ἐστὶν ὁ λόγος, ἀλλὰ περὶ βίου καὶ ἔργων; ἀλλ' ὁ Παῦλος πρότερον συνέστησε αὐτοῖς, καὶ τότε φησὶ, πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπακούετε αὐτοῖς γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν, ὡς λόγον ἀποδώσαντες. Ἀκούε- τας καὶ οἱ ἀρχόντες μὴ μόνον οἱ ἀρχόμενοι, οὐκ ὥστε πειθόμενους εἶναι δεῖ τοὺς ἀρχομένους, καὶ τοὺς ἀρχοντας ἀγρυπνοῦς εἶναι καὶ νηφάλιους. (Τομ. IB. 231).

Αὐτὸ δὲ ἔχουν ἐπ' ὅσιν οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἀρχόντες, τὸ ὁποῖον λέγει ὁ Ἀπόστολος καὶ ἐπαναλαμβάνει ὁ ἄγιος Χρυσόστομος. οὐκ ἂν θέλουν τὸ ὑποτασσόμεθα εἰς αὐτοὺς καὶ τὸ πειθαρχῶμεν, οὐκ ἐστὶν καὶ αὐτοὶ προηγουμένως τὸ παρῆχον τὸν βίον τῶν καὶ τὴν συμπεριφορὰν τῶν (αὐτὸ εἶναι ἡ ἀναστοφῆ) ὑπόδειγμα ἀνθρώπων πίστεως μεγάλης καὶ ἀρετῆς καὶ οὐκ ἀποκόπτοντες τὰ προηγουμένα τῆς ἀποστολικῆς περικοπῆς καὶ μᾶς τὸν ἴσον καὶ τὰ μᾶς ἐπισκοποῦν καὶ ἐπὶ τὸ «Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπακούετε». Αἰτῶ δὲ Ἀπόστολος δὲν σταματῇ. ἔως ἐδῶ ἀλλὰ προσθέτει δικαιολογῶν διατὶ πρέπει τὸ πειθόμεθα λέγων. «Αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν ὡς λόγον ἀποδώσαντες». Πόσοι ἐκ τῶν ἡμετέρων ἱεραρχῶν ἡμποροῦν τὸ καυχῆσθαι ὅτι «ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν»; Εἶναι ἐντροπὴ ἂν θελήσῃ κανεῖς τὸ εἶπαι μερικὰ ἐπὶ τοῦ σημεῖον τοῦτο τῆς ἀποστολικῆς περικοπῆς, κατὰ πόσον καὶ πῶς τηρεῖται ὑπὸ τῶν ἱεραρχῶν μας σήμερον πόσοι ἐξ αὐτῶν ἔχουσιν «ἀναστοφῆ» τοιαύτην ἥτις ἐνάρετον πολιτεία καὶ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ ἡμῶν; Ὡστε ἐὰν θέλωσιν ἡμεῖς τὸ ὑποτασσόμεθα εἰς αὐτοὺς, εἴμεθα πρόθυμοι, ἀρετὴ καὶ αὐτοὶ προηγουμένως τὸ ὑποτάσσονται εἰς τὸ παράγγελμα τοῦ Ἀποστόλου.

Σημείωσις. — Αἰτῶ προσεχῶς τὰ ἐπανελάθωμεν ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἐξετάζοντες εὐρύτερον ἐπὶ τῇ βάσει τῶν καμένων τίνες οἱ ἀληθεῖς ἡγουμένοι τῆς Ἐκκλησίας πρὸς οὓς ἐντολὴ Θεοῦ πρόκειται τὸ πειθόμεθα,!!! Καὶ τίνες οἱ ψευδοῦντες πρὸς οὓς οὐκ ἔστι μόνον δὲν πρέπει τὸ πειθόμεθα, ἀλλὰ καὶ καταγγέλλωμεν ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας αὐτοὺς δημοσίᾳ καὶ ὑπευθύνως.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Δηλοῦμεν εἰς τοὺς κ. κ. συνδρομητὰς μας, ὅπως εὐαρεστούμενοι ἐμβάσωσιν τὴν πρώτην τριμηνίαν τῆς συνδρομῆς τῶν πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ περιοδικοῦ, εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν διαχειριστῶν ἐν ὁδῷ Βλαχάβα ἀρ. 4, εἰς Ἀθήνας.

Οἱ δὲ ἐν Ἀγίῳ ὄρει συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται, ὅπως ἐμβάσωσιν τὰς συνδρομὰς τῶν εἰς τὸν δαιμόνιον Μοναχὸν Ἀβερκίον Κομβολογᾶν, ἢ εἰς τὸν δαιμόνιον Μοναχὸν Κοσμᾶν Παπα—Σάββαν Βιβλιοπώλην, εἰς Καρὺς Ἀγίου Ὄρους.

(1) Ὁ κατὰ μανθάνοντες καὶ ἐξετάζοντες τὴν τελειότητα τῆς πολιτείας, πῶς τελοῦται τὴν ἐν τῷ παρόντι βίῳ ἀναστοφῆν (τὸν τρόπον τοῦ ζῆν, τὴν διαγωγήν), ἐμμετρεῖται, τὴν περὶ τῶν μελλόντων πίστιν.
(2) Εἰ μὲν ἔχει αἰρετικὰ δόγματα καὶ διδασκαλία.

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

«Αναγνωρίσαν ὅτι ἡ ἄρσις τῆς μεταξὺ τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ τοῦ πολιτικοῦ ἡμερολογίου διαφορᾶς εἶναι ἀνάγκη ἀναπόφευκτος καὶ ὅτι οὐδὲν κανονικὸν κώλυμα ὑπάρχει διὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ ἐν χρήσει Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου κατὰ τὰ διδόμενα τῆς Ἀστρονομικῆς ὁμοφώνως ἀποφασίζει τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου ὡς ἑξῆς: Ἀπαλείφονται αἱ 13 ἡμέραι τοῦ Ὀκτωβρίου 1923 θὰ λογισθῇ ὡς 14 Ὀκτωβρίου 1923. Αἱ ἀκίνηται ἑορταὶ θὰ ἔχωσι τὴν ἡμερομηνίαν ἣν εἶχον μέχρι σήμερον. Αἱ κινηταὶ ἑορταὶ θὰ ἔχωσιν τὴν ἡμερομηνίαν ἣν εἶχον μέχρι σήμερον. Αἱ κινηταὶ θὰ καθορίζονται ἐκ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα. Κατὰ τὰς κανονικὰς διατάξεις εἰτινες διατηροῦνται ἄθικτοι, τὸ Πάσχα, θὰ ἑορτάζεται τὴν Κυριακὴν, ἔπεται τῇ πρώτῃ πανσελήνῳ τὴν Ἑαρινὴν Ἰσημερίαν».

Εὐρῆθι λοιπὸν διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης; τοῦ ἄνω Συνεδρίου ὡς ἡμέρα ἐνάρξεως τοῦ νέου ἡμερολογίου ἡ πρώτη Ὀκτωβρίου 1923. Καὶ τοῦτο ἵνα ἐν τῷ μεταξὺ προήρχετο ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία εἰς συνεννοήσεις μετὰ τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καὶ ἐφημερόζετο αὐτὸ συγχρόνως παρ' ὅλων τούτων ἵνα μὴ διασπασθῇ ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπομένως ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νέου ἡμερολογίου ἀπεφασίσθη καὶ ὑπὸ τοῦ Συνεδρίου τούτου ὑπὸ τὸν σιωπηρὸν ὄρον τῆς συναινέσεως καὶ τῶν λοιπῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν. Διὰ τοῦτο καὶ ἐφημερόσθη τὴν 1ην Ὀκτωβρίου 1923, διότι ὅταν ἐφθασεν ἡ ἡμέρα αὕτη δὲν εἶχεν ἐπιτευχθῇ ἡ συνεννόησις.

Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ ὅμως Ἀθηνῶν ἡ ἐπὶ κεφαλῇς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐπετρέπη ἀπὸ τὴν ἔμμονον ἀπόφασιν νὰ ἀλλάξῃ ἔστω καὶ μόνῃ αὕτῃ ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον, δὲν ἐκάμφθη οὐτε ἀπὸ τοῦς διαταγμοὺς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου οὐτε ἀπὸ τὰς ἐπιφυλάξεις τοῦ «Πανορθοδόξου Συνεδρίου». Ἐπέμενε καλὰ καὶ σώνει νὰ «προσεγγίσῃ ἀβιάστως πρὸς τὴν Λυτικὴν Ἐκκλησίαν» διὰ νὰ ἔχη αὕτῃ τὸ εὖσημον τῆς πρωτοβουλίας. Καὶ ἐξηκολούθει νὰ πιᾷ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον (μεθ' οὗ εἶχεν ὡς γνωστὸν ἰδιαιτερόν σύνδεσμον) νὰ ἀποδεχθῇ τὴν γνώμην τῆς μεταβολῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου ἔστω καὶ ὑπὸ μόνῃς τῆς Ἑλλάδος. Βία ἀκατάσχετος, παράδοξος, ἀδίκαιος κινῶσα τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν 5ην Ἰανουαρίου 1924 δι' ἐγγράφου τῆς πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἡ Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (δηλαδὴ ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν παρισταμένη ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Συνόδου καὶ τῆς Ἱεραρχίας) διηπόρει διὰ τὴν βραδύτητα τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου καὶ παρίστα τὸ «ἐπεῖγον τοῦ πράγματος διὰ τὴν Ἑλλάδα» Διὰ τὸ ἐπεῖγον; Ἀδελφον. Διότι ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἄρθρον τοῦ «φιλαλήθους» λόγος τῆς ἐπελευθέρσεως δῆθεν ὑγυχύσεως ἐκ τῆς Ἑθνικῆς Ἑορτῆς, ἥτοι δὲν συνέπιπτε πρὸς τὴν ἡμέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ ἐκ τῆς ἑορτῆς τῆς 1ης τοῦ ἔτους πρὸ τῶν Χριστουγέννων κλπ. εἶναι ἀσήμαντος, παιδαριώδης, προσχηματικὸς, ἀνάξιος μεγάλης προσοχῆς. Εἰς τὸ ἔγγραφο ἀπὸ τῆς 5 Ἰανουαρίου 1924 ἀπῆντησεν τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τὴν 20 Ἰανουαρίου 1924 διὰ τῶν ἑξῆς:

«Ἡ ὁρισθεῖσα ἐναρξὶς τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Νέου Ἡμερολογίου κατὰ τὴν 1ην Ὀκτωβρίου παρῆλθόντος ἔτους ἀπεδείχθη ἐκ τῶν πραγμάτων ἀνεπίτευκτος διὰ τὴν μὴ ὑπὸ πάντων ἀποδοχὴν τῶν ἀποφάσεων τοῦ Πανορθοδόξου Συνε-

δρίου. Ἐπειδὴ ὅμως, ὡς καὶ ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος σημειοῦται, ἡ ἐπὶ μακρὸν εἰσέτι παρῆλθον τῆς νῦν ἀνωμαλίας πολλὴν ἀναμφιβόλως καὶ τὴν θρησκευτικὴν καὶ Ἐκκλησιαστικὴν ζημίαν συνεπάγεται καὶ ἀπειλεῖ, ἡ Μετριότης Ἡμῶν μετὰ τῆς καθ' ἡμᾶς ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἐγνωμὲν ἀποδέξασθαι τὴν ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Εἰσηγόμενῃν Γνωμὴν περὶ ἀποδοχῆς τὸ γε νῦν ἔχον τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Νέου Ἡμερολογίου δι' ἀπάσας τὰς ἀκινήτους ἑορτάς τοῦ Ὀρθοδόξου Ἑορτολογίου καὶ προτείνομεν πρὸς ἀποδοχὴν ὡς ἡμέρας κοινῆς ὑπὸ πασῶν τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν ἐφαρμογῆς τοῦ νέου Ἡμερολογίου τὴν δεκάτην τοῦ μηνὸς Μαρτίου τοῦ ἀρξαμένου 1924 ἔτους, εἰσηγουμένης ὅπως αὕτη ἐν πάσαις ταῖς ἀδελφαῖς ὀρθοδόξοις Ἐκκλησίαις λογισθῇ καὶ ἑορτασθῇ ὡς 23 Μαρτίου τοῦ ἡμετέρου ἑορτολογίου.

Ἐχομεν ἐκ τοῦ ἀνωτέρου τὴν ἀψευδαστὴν πιστοποίησιν ὅτι Εἰσηγήθη τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία διότι εισηγητὴς εἰς τὴν Ἱεραρχίαν αὐτῆς καὶ φανατικὸς καὶ ὑπέρμαχος τῆς μεταβολῆς κήρυξ ἦτο ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν.

Θὰ ξενατώμεν εἰς ἐπόμενον ἄρθρον ποῖα ἀκόμη σοβαρὰ ἀντιρρήσεις προεβάλλοντο ἀπὸ μέρος τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν καὶ πῶς αὗται περιεφρονήθησαν ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν διὰ νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀποτελεσμάτων, ἅτινα εἶχε καὶ θὰ ἔχη ἡ γενομένη μεταρρυθμισὶς καὶ εἰς τοίους προσκρούει κανόνας, τοίους δὲ σοβαρώτατους διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἀπειλεῖ κινδύνους.

Γ.

Ἀπεδείχθη ὅτι Εἰσηγήθη τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου, ἦτο ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος διὰ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν. Καὶ ὅχι μόνον τοῦτο. Πρέπει νὰ προστεθῇ ὅτι καὶ ὁ εισηγητὴς τῆς ἰδέας νὰ συγκληθῇ Ἱεραρχία ἵνα ἀσχοληθῇ μετὰ τὴν ἀφομοίωσιν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ καὶ πολιτικοῦ ἡμερολογίου ὑπῆρξεν αὐτὸς ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν. Καθ' ἣν ἐποχὴν τὸ Κράτος ἐκυβέρνηα ὡς ἀρχηγὸς τῆς ἐκναστάσεως ὁ Πλαστήρας. Καθ' ἣν ἐποχὴν πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως ἦτο ὁ Γονατᾶς, ὑπουργὸς δὲ τῆς Παιδείας καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὁ Σιώτης, ὁ γνωστὸς διὰ τὰς μετὰ τοῦ Μεταξάκη ἐνεργείας του ἐν Κων/πόλει καὶ ἐν Σμύρνῃ καὶ ἐν Ἀθήναις. Καθ' ἣν δηλαδὴ τὸ κράτος ἐστρατοκρατεῖτο, εὔρε τὴν κατέλληλον στιγμήν ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν νὰ ζητήσῃ διὰ τῆς Ἱεραρχίας νὰ λίσσῃ ἐν τόσῳ μέγα ζήτημα διὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Διότι μόνον τότε ἐπὶ τῆς ἐκναστάσεως ἠδύνατο νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν γνώμην του εἰς ὅλην τὴν Ἱεραρχίαν, ἵνα ῥίψῃ ἔπειτα τὴν εὐθύνην τῆς Ἐκκλησιαστικῆς κοινοτομίας εἰς τὴν Ἱεραρχίαν. Διὰ τοῦτο τὴν 28ην Μαρτίου 1923 προκαλέσας σύσκεψιν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβον μέρος ὁ Πλαστήρας, ὁ Γονατᾶς, ὁ Ἀλεξανδρῆς, ὁ Κοφινᾶς, ὁ Σιώτης, ὁ Σίδερης, ὁ Τμηματάρχης τῶν Ἐκκλησιαστικῶν τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας, ὁ Βασιλικὸς ἐπίτροπος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ὁ Διευθυντὴς τοῦ Γεν. Ἐκκλησιαστικοῦ Γαμείου, ἔλαβε πρῶτος αὐτὸς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τὸν λόγον καὶ ἐξήτησεν ὅπως ἐπιτραπῇ ἡ σύγκλησις τῆς Ἱεραρχίας τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος προκειμένου νὰ ἀσχοληθῇ μετὰ τὴν ἀφομοίωσιν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ καὶ τοῦ Πολιτικοῦ ἡμερολογίου καὶ τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ Νόμου περὶ ἐνοριῶν.

(Ἀκολουθεῖ)